

ASCAn paimennuskisoissa islantilaisen kanssa

Mikä ihmeen ASCA? ASCA eli Australian shepherd club of America on australiampaimenkoirien oma järjestö, joka järjestää kilpailuja monessa eri lajissa, myös paimennuksessa. Nämä kilpailut ovat Suomessa vielä suhteellisen uusia ja ne eivät ole Kennelliiton alaisia, mutta kaikki tulokset päivittyvät ASCA:n omaan rekisteriin, jota ylläpidetään Yhdysvalloissa. Ennen kilpailua koiralle voi hankkia oman rekisterinumeron, mutta se ei ole pakollista. Itse päädyin sellaisen hankkimaan, kun ajattelin, että on hauskaa myös Yhdysvaltalaisille issikan omistajille nähdä koirani tuloksia yms. siellä rekisterissä. Ja toki silloin on helpommin todistettavissa tulokset, jos lapuille käykin jotain. Suomessa näitä kilpailuja on toistaiseksi järjestetty kerran vuodessa. Aiemmat ovat olleet Someron Woollandiassa, mutta tänä vuonna ne olivat Lopella Tuulentuvan tilalla.

Näihin kilpailuihin kuuluu kolme eri tasoluokkaa. Kaikki aloittavat started-luokasta, sitten tulee open ja viimeisenä advanced. Jotta pääsee eteenpäin, pitää koiran saada kaksi Q-tulosta (qualified) kahdelta eri tuomarilta. Kilpailuja käydään kolmella eri eläinlajilla, jotka ovat lampaat, ankat ja naudat. Kaikilla lajeilla pitää edetä erikseen. Eli jokaiselta eläinlajilta pitää hakea tuo kaksi Q-tulosta, jos haluaa nousta luokissa. Lopulta lajissa voi valioitua, jos saa kaksi Q-tulosta kaikilla eläinlajeilla advanced luokasta kahdelta eri tuomarilta. Mitä korkeampiin luokkiin mennään, sitä enemmän koiran pitää työskennellä itse ja kauempana ohjaajasta.

Radat itsessään ovat varsin lyhyitä ja ratapiirroksen pääsee katsomaan jo etukäteen. Lampaista on ryhmässä 3-5, ankoja 4-5 ja nautoja 3-5. Tällä kertaa lampaista oli 4, ankoja 5 ja nautoja 3. Kilpailupäiviä oli tänä vuonna yhteensä 4, mutta itse pääsin näistä vain yhteen, aloituspäivään torstaille. Ensimmäinen islantilainen Suomessa, joka osallistui näihin ASCA-kilpailuihin, oli Jääpuikon Moon Masterpeace eli Stella omistajansa Marianne Nordlund, jotka osallistuivat jo Somerolla. Näin Marianne kuvaa osallistumistaan: *Stellan kanssa päätettiin kouluttajan innostaessa ja kannustaessa osallistua ascan kisoihin treenimielessä. Vitsit että jännitti, sydän heitti voltta, mutta me onnistuttiin. Päivä oli hauska ja rento, Stella teki parhaansa. Oli myös kiva katsella läheltä toisten suorituksia. Pieni kipinä jäi kokeilla uusiksi, ehkä vielä jonain päivänä.* Stella myös ansaitsi lammasaradaltaan Q-tuloksen.

Itse osallistuin tosiaan tänä vuonna Lopella yhteen päivään koirani Gelgja´s Glaesirin kanssa. Alun perin kisojen piti alkaa jo keskiviikkona, jolloin olisin päässyt osallistumaan kahteen päivään, mutta nyt kun pääsinkin vain yhteen, päätin sitten ottaa kaiken irti ja osallistua kaikille radoille. Eli kahteen lammasta ja ankan starttiin ja yhteen nautaan starttiin. Koska olin ensimmäistä kertaa näissä kisoissa, aloitin tietenkin kaikilla eläimillä started-luokasta. Lampailla olin varsin luottavainen ja ankoillekin menin ihan hyvällä mielellä, Glaesir on niiden kanssa aika hyvä, vaikka itse en olekaan. Naudat jännittivät eniten, pelkään niitä jonkin verran itse. Glaesir sen sijaan ei pelkää ja hyvä niin. Kaikilta radoilta saimme Q-tuloksen, joten Glaesirilla on nyt "tittelit" STDs (lampailla), STDD (ankoilta). Naudoilta ei vielä titteliä tullut, koska pääsimme vain yhdelle radalle. Ehkä ensi vuonna sitten. Muilla eläimillä yritämme sitten open-luokkaa ensi vuonna.

Tänä vuonna mukana oli myös Katja Koskela koirallaan Vongoivan Iris ja näin hän kertoo kokemuksistaan:

Tutustuin ASCA-paimennukseen täysin vahingossa. Olin innostunut kisaamaan perinteisen paimennuksen puolella Tuiken (Vongoivan Iris) kanssa, ja minua poltteli päästä starttaamaan myös nuoren australiampaimenkoirani Vallan kanssa paimennuskisat. Vallalla oli kuitenkin alla vain muutamat treenit pellolla, joten en haikaillut vielä perinteiselle puolelle kilpailemaan sen kanssa. Tuulentuvan emäntä Shanti mainosti, että ASCAN areenakilpailuiden started-luokka olisi sopiva vähän alle esikoetasoisille koirille, joten päätin suunnata sinne Vallan kanssa.

Ennakkotietoni ASCA-paimennuksesta olivat käytännössä ihan olemattomat. Kyselin hieman Riikalta ennakkoon lajista ja luin koeohjeita, jotka tosin olivat pelkästään englanniksi. Kisapäivän aamuna seurasin ensin started-luokkaa lehmillä sekä advanced- ja open-luokkia lampaille, nähdäkseni miten homma suunnilleen toimii. Startit meillä olivat lampaille. Areenan started-luokat olivat käytännössä pelkkää peruskuljetusta sekä loppuhäkitys, joten mitään suuria haasteita en varsinaisesti odottanut. Olin kuitenkin yllättynyt, miten kiva, rento ja hauska tunnelma kisoissa oli kisaajien kesken. Innostuin sitten kisahuumassa ostamaan Tuikellekin startit sunnuntaille lampaille started-luokkaan, vaikka olin tituleerannut ASCA-kisoja sillä rahanhukaksi.

Selkeä ero perjantain ja sunnuntain starttien välissä oli se, että lamfaat olivat jo väsyneitä, joten ne olivat hieman omapäisellä tuulella. Varsinaisesti ei jännittänyt lähteä Tuiken kanssa started-luokan viimeisenä paimentamaan, mutta olin joka hetki kiitollinen, että mulla oli työparina Tuike eikä Valla. Lamfaat alkoivat olla aika kyllästyneen oloisia australianpaimeniin, joten pieni ja rauhallinen mummokoira oli niille iloinen yllätys. Yllätysmomenteja ei Tuikenkaan kanssa tullut, vaikka helle oli tosi piinaava kaikille osapuolille. Saimme hyvässä yhteistyössä suoritettua kaksi started-luokan rataa hyväksytysti. Aamupäivän osalta keräsimme radalta 85 pistettä sadasta, olimme luokkamme kolmansia ja saimme ensimmäisen Q:mme lampailta (näitä tarvitsee kaksi nousuun seuraavaan luokkaan). Iltapäivän radan suoritimme 87:llä pisteellä ja saimme toisen Q:mme. Näin ollen siis Tuike sai itselleen tittelin STDs eli started sheep ASCA-paimennuksesta ja on oikeutettu starttaamaan seuraavaksi open-luokassa. En usko, että tulemme koskaan starttaamaan open-luokkaa Tuiken kanssa, koska se vaatisi paljon itsenäistä työskentelyä kaukana minusta, joka ei ole Tuiken vahvuus. Kokemuksena ASCA-kisat olivat kuitenkin silmiäavaavat ja hauskat, joten varmasti ensi vuonna kisataan ainakin jollain koiralla ja joillain eläimillä. Kuka tietää, jos Tuike vaikka starttaisi ankat ensi vuonna, jos meillä vaan terveys ja kunto riittää.

Toivottavasti ensi vuonna saamme innostettua muitakin näihin hauskoihin, vähän erilaisiin kisoihin mukaan. Vaikka näistä ei virallisia tuloksia Kennelliittoon tulekaan. Näissä saa koiralle erinomaista treeniä perinteisen paimennuksen kokeita ajatellen. Tila on suljetumpi ja kontrolloidumpi, vaikka neljä lammasta ei toki ihanne määrä meidän rodulle olekaan.